

Дипломатически, руситѣ правѣха всичко, което трѣбваше да се направи, само и само да позадържатъ прѣговоритѣ; а нашитѣ пълномощници, сутринь отиваха въ конака и вечерь се връщаха у дома си, като нѣкои благодни и смиренни граматници!

А прѣзъ това врѣме руситѣ бързаха на прѣдъ, къмъ Цариградъ, — до колкото можеше да се бърза съ една изнемошѣла армия, — за да добиятъ послѣ право да кажатъ, че тѣ се намиратъ вече въ Чаталджа, и съобразно съ това да водятъ съотвѣтственни прѣговори.

Всичко това се продължаваше почти цѣли три недѣли, а Цариградъ прѣзъ сжщото врѣме постоянно молѣше, викаше съ високъ гласъ за подписването на примирието. До като най-сетнѣ, една прѣкрасна вечерь, Серверъ-паша, който тъкмо що бѣше се завърналъ отъ прѣдпослѣдното засѣдание при Великия Князь, прати да ме повикатъ и се заведе по между ни слѣдующия разговоръ:

Той. — Прѣговоритѣ сж на привършване, само че върху единъ пунктъ трѣбва да се знае мнѣнието на Портата. Макаръ че, въ краенъ случай, ще можемъ и безъ него, но ние, — азъ и моя колега, — не сме противъ да знаемъ мнѣнието и на императорското правителство по този пунктъ. А тъй като утрѣ ние ще подписваме, то моля ви, качете се на коня и веднага идете да намѣрите нѣкоя турска (?) телеграфна станция, да протелеграфирате и *утрѣ по пладнь да ни донесете отговора*

Азъ. — Наистина, ваше прѣвъзходителство ми прави твърдѣ голѣма честь но, нема ние не знаемъ, че руситѣ се намиратъ вече въ Чорлу, а може би и по-далече? Така щото, ако даже биха ме пропуснали да мина, азъ ще трѣбва да замина още по-далече отъ този градъ, за да търся нѣкоя отоманска